

Sculpturen bouwen

Voor bijna iedere textielkunstenaar is het een uitdaging om driedimensionaal te werken. Immers, textiel is meestal slap – hoe geef je het stevigheid en vorm? Welk materiaal en welke techniek helpen om uit het platte vlak te komen? Hoeveel lagen zijn er nodig om een sculptuur te laten ontstaan en wat wil je ermee zeggen?

Mo Kelman, *Smoke Ring*,
2017, shibori-geverfde
zijde, bamboe, staal-
draad en touwwerk
nagels.

Studio Zijdelings in Tilburg heeft de Amerikaanse kunstenaar Mo Kelman uitgenodigd om op 9 september een workshop te geven. Het is een experimentele workshop waarbij deelnemers leren om met licht materiaal zoals bamboe en hout, maar ook gevonden gerecycled materiaal, te gaan bouwen. Eenvoudig gezegd wordt er eerst een frame gebouwd dat vervolgens wordt bekleed met materiaal, waarop deze laag wederom kan worden bewerkt. Mo Kelman: 'Deze materialen en processen zijn eenvoudig. Je hebt makkelijk te verkrijgen materiaal, je handen en een kleine ruimte nodig. Ik heb altijd een voor-

keur gehad voor eenvoud, omdat het ook vrijheid biedt. Eenvoud opent de weg naar de meeste mogelijkheden.'

Zichtbare verbindingen

Haar eigen sculpturen zijn organisch en doen denken aan met doorschijnende, fragiele huiden bedekte skeletten en ingewanden. Kenmerkend voor haar werk is, dat de verbindingen die het geheel als driedimensionale vorm overeind houden, niet worden weggestopt, maar een belangrijk deel uitmaken van het geheel. Wel zo eerlijk en mooi om te zien. De subtiel bewerkte huid die zij als bovenlaag aanbrengt, is vaak ontstaan uit verftechnieken zoals de traditionele Japanse mokume shibori-techniek. Hierbij worden – zoals bij elke reserveringstechniek – niet gekleurde vormen gecreëerd door het textiel of papier te bedekken zodat de kleurstof niet in de vezels kan trekken. De vormen worden als het ware gereserveerd tegen de verf. Kelman benadrukt dat ze artistieke vrijheid vindt in de beperking tot enkele technieken.

Sprang Skins

In de eendaagse workshop doceert ze de eeuwenoude Sprangtechniek die de Britse wever Peter Collingwood in zijn beroemde boek *Techniques of Sprang: Plaiting On Stretched Threads* beschrijft. Met de Sprangtechniek hebben onze voorouders hun netten gemaakt om vissen te vangen en draagdoeken om hun kinderen en goederen te vervoeren. De Sprangtechniek maakt het mogelijk om een elastisch

vlechtwerk te vervaardigen dat over een frame of skelet wordt gespannen. Het is een makkelijke, snelle knoop- en vlechttechniek die verschillende kantachtige variaties kent. De volgende stap is de bekleding ervan. Bij de bewerking van de versierde buitenlaag komt interessant materiaal zoals was, elastische materialen of prachtig doorschijnend Japans rijstpapier goed van pas. Deze eenvoudige techniek van driedimensionaal werk maken, biedt dus creatieve mogelijkheden in de constructie van het frame, dat vervolgens wordt bedekt met een netachtige structuur, gevlochten in de Sprangtechniek en de versiering daarvan. Mo Kelman noemt het resultaat van het trapsgewijze werkproces: 'Sprang Skins'.

In de workshop bij Zijdelings zal Kelman demonstreren hoe de Sprang Skin op een geconstrueerd frame wordt bevestigd en hoe de huid verder kan worden bewerkt. 'Ik daag studenten ook uit met constructie-oefeningen. Ik houd ervan om les te geven en deelnemers het concept en de constructiemethode bij te brengen zodat ze van daaruit hun eigen ontwerpen kunnen maken.'

Mo Kelman geeft op 9 september de workshop 'Sprang Skins and 3-D Textile Constructions' bij Zijdelings. Aanmelden kan via de website hieronder.

× × × × ×
www.zijdelings.eu